

Arrest

nr. 338 211 van 18 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 31 januari 2023.

1.2. Op 14 mei 2025 werd verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is.

1.3. Op 8 juli 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] 2002 in de hoofdstad Luanda. Uw moeder overleed in 2007 bij de geboorte van uw broer. Uw oom J. P. nam de zorg voor uw op en u mocht geen contact meer hebben met uw vader. Uw tante nam de zorg voor uw broer op haar.

Toen u reeds negen jaar was, werd uw oom vaak verbaal agressief tegen u. Op uw vijftiende begon hij u seksueel te misbruiken. Voor hij scheidde van zijn vrouw gebeurde dit enkel wanneer zij niet thuis was. Na de scheiding vermeerde het misbruik. In 2022 vertelde uw oom dat hij u naar België zou brengen om te studeren, maar eigenlijk was het om u gedwongen te prostitueren.

Jullie verlieten samen Angola in november 2022 met het vliegtuig, uw eigen paspoort en een visum. U had een vlucht via Portugal naar België. In de Brusselse luchthaven werd u opgehaald door een onbekende man die u naar een studio bracht waar u twee maanden werd vastgehouden. U kon ontsnappen en diende op 31 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in te België.

Bij terugkeer naar Angola vreest u dat uw oom zal te weten komen waar u bent en u opnieuw zal misbruiken en uitbuiten.

Op 23 januari 2025 beviel u in België van een zoon K. M. P. A. (DVZ: [...]). U haalt geen specifieke vrees aan in hoofde van uw zoon.

Ter staving van uw asielmotieven legt u volgende documenten neer: uw Angolese identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Bij terugkeer naar Angola vreest u dat uw oom zal te weten komen waar u bent en u opnieuw zal misbruiken en uitbuiten (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 14.05.2025, hierna CGVS, p.15).

Vooreerst zijn uw verklaringen strijdig met de informatie voorhanden in uw visumdossier.

U stelt sedert het overlijden van uw moeder geen contact meer te hebben gehad met uw vader (CGVS, p.6). Uw vader staat nochtans garant voor een heleboel zaken in uw visumdossier en het dossier bevat een heleboel documenten die de aanwezigheid van uw vader in uw leven staven. Het dossier bevat:

- Een domiciliëringsattest, dat stelt dat uw vader als gezinshoofd verantwoordelijk was voor volgende mensen: uw moeder S. J. P., uw twee broers J. N. P. A. en B. N. P. A., en uw nicht D. J.. Jullie woonden allemaal samen op volgend adres: Rua [...] C. N , B. P., comuna M. te Luanda. Bij de DVZ laat u na het bestaan van uw broer Benjamin te vermelden (zie DVZ, p.10).*
- Aansprakelijkheidsattest met daarop verschillende gegevens van uw vader (afgiftedatum identiteitskaart, geboortedatum, beroep). Uw vader stelt zich in het attest garant voor uw financiële situatie ten tijde van uw bezoek aan de Schengenzone.*
- Een loonsverklaring, opgesteld door het bedrijf waarvoor uw vader werkte.*
- Loonfiches van uw vader voor de maanden mei – juni – juli.*
- Bankuittreksels van uw vader die aantonen dat hij financieel stabiel is.*

- De identiteitskaart van uw vader, nog vernieuwd op 12.02.2021.

• Uw verklaring dat uw oom misschien achter uw rug om in contact stond met uw vader om deze zaken te bekomen is niet aannemelijk, gezien uw oom degene was die om onbekende reden u het contact met uw vader verbood (CGVS, p.7-8).

Dat u weldegelijk nog contact had met uw vader wordt verder bevestigd door uw gebrek aan kennis over het familiaal probleem waardoor u geen contact meer met hem mocht hebben.

- U kan niet concretiseren wanneer u voor het laatst iets vernam van uw vader (CGVS, p.6).
- Door een familiaal probleem mocht u geen contact meer hebben met hem. U weet niet waarover dit probleem gaat (CGVS, p.7).
- U vroeg het verschillende keren, maar niemand vertelde u waarom. U stelde zich er verder geen vragen bij (CGVS, p.7).

De vaststelling dat u samenwonend was met uw vader, uw moeder, twee broers en niet ten tijde van uw visumaanvraag, terwijl u verklaart dat deze oftewel gestorven zijn en/of u er geen contact mee had, zorgt ervoor dat het CGVS geen geloof hecht aan uw verklaring dat u door het verlies van uw ouders als jong meisje bij uw oom ging wonen. Dit is nefast voor uw algehele geloofwaardig en hierdoor komen uw verklaringen met betrekking tot het seksueel misbruik door uw oom op de helling te staan.

Dat u sinds jonge leeftijd bij uw oom woonde wordt ondermijnd door uw gebrek aan kennis over uw oom of waarom hij net de zorg voor u opnam.

- U kan over uw oom enkel vertellen dat hij voor zijn werk vaak op reis ging en een financieel stabiel leven had. U weet niet wat voor werk hij deed (CGVS, p.10).
- Hij was altijd aan het bellen of zaken organiseren, welke zaken hij mee bezig was weet u niet (CGVS, p.11).
- U stelt dat S., de vrouw van uw oom, niet wou dat u bij hen kwam inwonen (CGVS, p.15). U kan niet concretiseren waarom uw oom toch de beslissing nam om u in huis te nemen (CGVS, p.17).

U bent inconsistent over hoe u en uw broer gescheiden raakten.

- U stelt dat het makkelijker voor uw oom was om slechts één kind erbij te nemen, aangezien hij al twee kinderen had. Uw broer ging daarom bij uw tante F. wonen. U kon niet mee naar uw tante omdat zij haar handen vol zou hebben aan een baby (CGVS, p.7-8,16). Later tijdens het onderhoud stelt u dat uw oom nog geen kinderen had toen u bij hem ging inwonen (CGVS, p.16). U gevraagd waarom uw oom dan niet ook nog uw broer erbij kon nemen, stelt u dat het niet mogelijk was voor zijn vrouw om twee kinderen op te voeden, terwijl ze kort nadat u bij hen ging inwonen nog beviel van twee kinderen (CGVS, p.17).
- U moest bij uw oom gaan wonen omdat hij daar de financiële middelen voor had. Het is niet aannemelijk dat de familie niet besloot om u en uw broer samen bij uw oom te plaatsen en uw broer naar uw tante te sturen (CGVS, p.17).
- U stelt wel gevraagd te hebben om ook bij uw tante F. te mogen wonen, maar kan niet concretiseren waarom dit niet mocht (CGVS, p.16).

Uw oppervlakkige en inconsistente verklaringen over de keuze om enkel u bij uw oom te laten wonen dragen verder bij aan uw ongeloofwaardigheid.

Uw verklaringen met betrekking tot uw paspoort en reisweg zijn niet aannemelijk.

- U stelt dat uw oom alle documenten regelde voor u en dat hij bij aankomst in België uw paspoort afnam en niet teruggaf (CGVS, p.13). Aangezien uw verklaring dat u bij uw oom verbleef tot aan uw vertrek in Angola reeds ongeloofwaardig werd bevonden, is het evenmin geloofwaardig dat uw paspoort tot op heden bij uw oom zou zijn. Dit doet vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat deze mogelijks informatie zoals in- en uitreisstempels bevat die niet strookt met uw verklaringen.

- U verklaart in november 2022 Angola te hebben verlaten en via Portugal naar België te hebben gereisd (CGVS, p.12). Uw visumdossier bevat vliegtuigtickets daterend van 5 oktober 2022 vanuit Angola, via Frankrijk naar Portugal (zie administratief dossier).

Bovenstaande vaststellingen zijn nefast voor uw algehele geloofwaardigheid. Het CGVS doet nog enkele opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw asielrelaas.

U ondernam geen pogingen om uw situatie te verbeteren.

- U heeft geen aangifte gedaan van het misbruik omdat uw oom zich sowieso kon vrijkopen (CGVS, p.20).
- U ging niet op zoek naar NGO's of internationale organisaties die u zouden kunnen helpen in uw situatie, omdat iedereen in Angola zich toch kan vrijkopen (CGVS, p.20-21). Slechts wanneer u gewezen wordt op uw verklaringen dat u het zelfs niet probeerde, geeft u het voorbeeld van een vrouw die naar de organisatie Organizaçao da Mulheres Angolana is gestapt, maar uiteindelijk toch vermoord werd door haar man nadat deze was vrijgelaten (CGVS, p.21). Het OMA is echter de vrouwelijke afdeling van de regeringspartij MPLA en zet zich in voor de mobilisatie, organisatie en opleiding van vrouwen in de politieke idealen van de MPLA (zie administratief dossier).
- U stelt een goede band te hebben gehad met uw tante F., maar heeft haar nooit in vertrouwen genomen met uw situatie, want als zij aangifte zou willen doen, zou uw leven in gevaar zijn (CGVS, p.22).
- U gewezen op uw verklaringen dat uw oom misschien op die manier zou terechtgesteld worden stelt u dat hij veel invloedrijke mensen kent, en u dus nooit zou veilig zijn, wie deze mensen zijn kan u niet concretiseren (CGVS, p.23).
- U stelt nooit te zijn verhuisd van bij uw oom, omdat u geringe familie had en geen middelen en u de vraag zou krijgen waarom u bent vertrokken van bij uw oom. U stelt geen excuses te kunnen verzinnen over de reden omdat niets zou rechtvaardigen waarom u vertrok bij uw oom (CGVS, p.22).
- U gevraagd of u dan in België aangifte deed van uw situatie, stelt u eerst van niet. U wordt gewezen op het feit dat u zich hier al twee jaar bevindt, dan stelt u dat u het wel deed, maar dat er verder nooit iets van is gekomen.

Welke organisatie u hierbij hielp kan u niet herinneren. Dit is echter niet aannemelijk (CGVS, p.23).

U stelt terug te kunnen keren naar Angola.

- U stelt een aantal jaar in België te willen blijven tot uw oom van uw bestaan is vergeten. Hierna zou u kunnen terugkeren naar Angola (CGVS, p.14, 24). **Deze verklaring ondermijnt uitermate uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola, gezien u zelf zegt dat het over een aantal jaar wel mogelijk zou zijn.**

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen.

- Uw Angolese identiteitskaart ondersteunt louter uw identiteit.

Wat betreft uw zoon P. A. K. M., die deel uitmaakt van uw asioldossier, dient te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment een vrees in zijn hoofde aanhaalde. Aangezien uw beweerde problemen niet geloofwaardig zijn, maakt u voor uw zoon P. A. K. M. evenmin aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoekster te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet'), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Na een theoretisch betoog over de motiveringsplicht stelt verzoekster dat in de mate dat er omissies en contradicties zijn in het verhaal van verzoekster, deze zeker niet van aard zijn om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas te besluiten. Wat betreft de motivering inzake het visumdossier betoogt verzoekster dat deze motivering haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud miskent waarin zij heeft aangegeven dat haar oom alle reisdocumenten heeft geregeld en dat zij geen enkele zeggenschap noch kennis had over de inhoud van het visumdossier (NPO, p. 13, 25). Dit toont aan dat zij geen enkele rol speelde in het verzamelen van documenten in het visumdossier en dat zij niet op de hoogte was van de contacten die haar oom mogelijk met derden heeft gelegd, inclusief haar vader om het visum te bekomen. Zij wijst erop dat zij duidelijk en consistent heeft verklaard dat zij sinds het overlijden van haar moeder in 2007 geen contact meer heeft gehad met haar vader (NPO, p. 6, 8, 9). Zij stelt dat het adres in het visumdossier niet haar eigen woonadres is, maar dat dit deel uitmaakt van de administratieve regelingen die door haar oom zijn getroffen.

De conclusie dat het iet aannemelijk is dat de oom achter de rug van verzoekster contact zou hebben opgenomen met haar vader, omdat die oom haar contact met haar vader verbood, is volgens verzoekster onjuist en in strijd met de consistente verklaringen die zij heeft afgelegd en waar zij verklaarde dat zij niet weet of haar oom contact heeft opgenomen met haar vader maar wel dat hij alle formaliteiten voor de reis heeft geregeld. Wat het contactverbod betreft, heeft verzoekende partij duidelijk verklaard dat dit door haar familie langs moederskant, en concreet door haar oom, werd opgelegd sinds het overlijden van haar moeder en over de reden van het conflict heeft zij uitgelegd dat deze haar nooit is meegedeeld, ondanks dat zij er herhaaldelijk naar vroeg (NPO, p. 7). Dat verzoekster de reden voor het familiale conflict niet kent, noch precies kan aangeven wanneer zij voor het laatst iets van haar vader vernam, is dus niet het gevolg van verzwegen contact, betoogt zij maar rechtstreeks te verklaren door het door haar oom opgelegde en jarenlang gehandhaafde contactverbod. Haar verklaringen hierover zijn intern consistent, gedetailleerd en stroken met het algemene patroon van controle en isolatie dat zij doorheen het hele onderhoud beschrijft. Zij benadrukt verder dat het visum door haar oom werd geregeld en dat zij over haar oom heeft uitgelegd wat zij wel wist (NPO, p. 10). Verzoekster betoogt verder dat uitgelegd dat zij bij haar oom ging wonen omdat dit door de familie werd bepaald omdat hij de middelen had en benadrukt wat de inconsistenties betreft dat zij consequent uitlegt dat de familie een verdeling maakte waarbij haar broer naar een tante ging en zijzelf naar de oom, met als reden de zorgcapaciteit en omstandigheden op dat moment (NPO, p. 17, 7-8). Verder heeft zij verklaard dat zij wel heeft gevraagd om bij haar tante F. te gaan wonen maar dat dit niet mocht (NPO, p. 16) en dat deze verklaringen consistent zijn en aansluiten bij het algemene patroon van familiale beslissingen buiten haar wil om waarin zij geen inspraak had.

Verzoekster betoogt met betrekking tot haar reisdocumenten dat zij meermaals heeft verklaard dat het haar oom was die alle reisdocumenten regelde, dat hij het paspoort onder zich hield, en dat zij dit paspoort niet meer in bezit heeft sinds haar ontsnapping in België (NPO, p. 12) en dat deze verklaringen een logische uitleg zijn voor het ontbreken van haar paspoort. Wat betreft de reisdatum en route, heeft verzoekende partij verklaard dat zij in november 2022 vertrok en via Portugal naar België reisde (NPO, p. 12). Zij stelt verder dat toen zij geconfronteerd werd met de afwijkende reisroute in het visumdossier (via Frankrijk), zij bij haar verklaring bleef dat zij hierover geen kennis had en dat het haar oom was die alles regelde (NPO, p. 25) en dat de vermeende discrepantie tussen de door verzoekster beschreven reisroute en de in het visumdossier opgenomen gegevens dient te worden beoordeeld in de volgende context: zij had zelf geen zicht op de concrete reisboekingen en documenten, omdat haar oom alle formaliteiten en boekingen afhandelde. Het is daarom onjuist om uit deze administratieve gegevens te concluderen dat zij onwaarheid spreekt of informatie achterhoudt.

Met betrekking tot het verwijt dat zij geen pogingen ondernam om haar situatie noch in Angola noch in België te verbeteren, betoogt verzoekster dat zij ondubbelzinnig heeft verklaard waarom zij geen aangifte deed (NPO, p. 20-21). Zij betoogt dat de commissaris-generaal naar OMA verwijst maar miskent dat verzoekster verklaarde dat zij geen vertrouwen had in organisaties in Angola omdat zij de politieke realiteit kende en wist dat machtige daders zich konden vrijkopen (NPO, p. 20-21). Zij betoogt vervolgens *“De verklaringen van*

verzoekende partij over de onmogelijkheid om aangifte te doen en hulp te krijgen in Angola, omdat daders zich kunnen vrijkopen, worden ondersteund door internationale en onafhankelijke bronnen. Zo rangschikt Transparency International – Corruption Perceptions Index 2024 Angola als één van de meest corrupte landen ter wereld, met een score van 32/100, waarmee het in de onderste regionen staat. Corruptie is diepgeworteld in alle geledingen van de overheid, inclusief politie en justitie. Volgens het US Department of State – Country Report on Human Rights Practices: Angola (2023) blijven straffeloosheid en corruptie ernstige problemen. Seksueel en gendergerelateerd geweld wordt zelden effectief vervolgd: “Other Forms of Gender-based Violence or Harassment: Sexual harassment was common and not illegal. It could be prosecuted, however, under assault and battery and defamation statutes, but prosecutions were rare.” Slachtoffers van seksueel geweld durven aldus vaak geen aangifte te doen omdat de politie onvoldoende bescherming biedt en daders na omkoping snel worden vrijgelaten”. Voorts betoogt verzoekster dat zij ook heeft uitgelegd waarom zij haar tante niet in vertrouwen nam (NPO, p. 22). Zij stelt dat ook deze oplossing gevaarlijk zou zijn voor haar en benadrukt dat haar oom over connecties beschikt met verschillende invloedrijke personen, waardoor hij bij een eventuele arrestatie onmiddellijk zou worden vrijgelaten. Het indienen van een klacht in Angola zou daarom weinig tot geen effect hebben en haar bovendien alleen maar verder in gevaar brengen. Verzoekster had evenmin de mogelijkheid om in Angola te verhuizen van haar oom, zij beschikte niet over de financiële middelen of een sociaal netwerk om elders in Angola een nieuw bestaan op te bouwen en haar familiekring is zeer beperkt, waardoor zij onvermijdelijk in de directe omgeving van haar oom zou moeten blijven wonen (NPO, p. 22). Voorts betoogt verzoekster dat het argument dat zij in België geen aangifte meer heeft gedaan weerlegd wordt door haar verklaringen tijdens het gehoor. Zij heeft duidelijk uiteengezet dat zij wel heeft geprobeerd om via een vrouwenvereniging klacht in te dienen en dat hoewel een procedure werd opgestart, deze zonder gevolg werd afgesloten wegens gebrek aan bewijs (NPO, p. 23). Zij betoogt vervolgens: “Het feit dat verzoekende partij zich de exacte naam van de betrokken organisatie niet meer herinnert, kan geenszins worden beschouwd als een aantasting van haar geloofwaardigheid. Dit wordt verklaard door het aanzienlijke tijdsverloop sinds de gebeurtenissen, haar traumatische ervaringen en het gegeven dat zij via derden in contact kwam met deze hulpverlening. Bovendien illustreert deze poging tot aangifte dat verzoekende partij daadwerkelijk bereid was om hulp te zoeken bij de bevoegde instanties in België. Het gebrek aan resultaat toont echter aan dat zij, ondanks inspanningen, op geen enkele wijze de bescherming of gerechtigheid kon verkrijgen die zij zocht. Dit onderstreept dat het nalaten van verdere aangifte niet voortkomt uit onwil, maar uit de vaststelling dat dergelijke stappen weinig perspectief boden en in Angola bovendien een reëel gevaar voor haar veiligheid zouden opleveren. Wat betreft de uitspraak van verzoekende partij dat zij na enkele jaren wel kan terugkeren naar Angola, miskent de lezing de volledige context en de precieze bewoordingen die verzoekende partij heeft gebruikt tijdens het persoonlijk onderhoud: “...” (NPO, p. 14, 24, 25). Zij betoogt dat deze passages aantonen dat zij niet stelt dat het momenteel veilig is om terug te keren, maar integendeel dat het momenteel levensgevaarlijk is. Zij stelt dat door de hypothese te stellen dat een terugkeer misschien pas na vele jaren mogelijk zou zijn, zij enkel wenst te bevestigen dat de dreiging nu reëel, ernstig en acuut is. Zij benadrukt dat de Vluchtelingenconventie een beoordeling van de actuele situatie bij terugkeer vereist en dat uit de verklaringen blijkt dat verzoekster op dit moment, en in de voorzienbare toekomst, een ernstig risico loopt op herhaling van seksueel misbruik, uitbuiting of zelfs moord door haar oom. De verwijzing naar een hypothetische terugkeer na 7 tot 10 jaar doet daar niets aan af. Gelet op het voorgaande meent verzoekster dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Zij meent dat dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoekster vraagt te worden erkend als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het bewijs pro deo toe aan het verzoekschrift.

4. Aanvullende nota

In antwoord op de beschikking van de Raad van 18 november 2025 legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer van 24 november 2025 waarbij volgende landeninformatie wordt overgemaakt: “New York University School of Law, Globalex, Angola, Judiciary, s.d. (internetlink), American Bar Association (ABA) POLICY BRIEF, Strengthening Judicial Independence in Angola, American Bar Association (ABA), Report on the Assessment of Operational Procedures, Behavioral Practices, Policies, and Training Needs in the Angolan Judicial System, with a Focus on the Handling of Sexual and Reproductive Rights Cases, 16/08/2025, American Bar Association (ABA), Policy Brief - Angolan Traditional and Formal Justice Systems (English), 19/08/2025, Afrobarometer, Angolans highlight police corruption and use of excessive force, Afrobarometer Dispatch No. 641, 17/05/2023, National report submitted pursuant to Human Rights Council resolutions 5/1 and 16/21* Angola’s highlight police corruption and use of excessive force, Afrobarometer Dispatch No. 641, 17/05/2023, ‘Report of the Working Group on the Universal Periodic Review* Angola’ en ‘2023 Country Report on Human Rights Practices: Angola’.”

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoekster verklaart bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming de Angolese nationaliteit te bezitten en legt haar Angolese identiteitskaart voor (AD, documenten, stuk 1). Verzoeksters identiteit en Angolese nationaliteit worden niet betwist.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoeksters vrees voor represailles door haar oom, die haar volgens haar verklaringen sinds haar vijftiende seksueel misbruikte. Haar oom reisde met verzoekster via Portugal naar België, onder het voorwendsel dat zij in België zou studeren maar in werkelijkheid om haar gedwongen te prostitueren. Volgens haar verklaringen werd verzoekster op de luchthaven in Brussel opgehaald door een onbekende man die haar naar een studio bracht waar zij twee maanden werd vastgehouden maar kon ontsnappen, waarna zij op 31 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster in België bevallen is van een zoon. Ter terechtzitting verklaart verzoekster dat de vader van haar zoon een Belg is en dat een procedure erkenning vaderschap hangende is.

6.4. Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt en evenmin dat zij een reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeksters verklaring over het gebrek aan contact met haar vader niet lijken te stroken met de gegevens van het visumdossier van verzoekster dat zich in het administratief dossier bevindt. In de bestreden beslissing wordt, met betrekking tot verzoeksters verklaringen dat zij sinds zij vijf jaar oud was bij haar oom in Luanda verbleef in het licht van de gegevens van het visumdossier als volgt gemotiveerd: *“Vooreerst zijn uw verklaringen strijdig met de informatie voorhanden in uw visumdossier. U stelt sedert het overlijden van uw moeder geen contact meer te hebben gehad met uw vader (CGVS, p.6). Uw vader staat nochtans garant voor een heleboel zaken in uw visumdossier en het dossier bevat een heleboel documenten die de aanwezigheid van uw vader in uw leven staven. Het dossier bevat: -Een domiciliëringsattest, dat stelt dat uw vader als gezinshoofd verantwoordelijk was voor volgende mensen: uw moeder S. J. P., uw twee broers J. N. P. A. en B. N. P. A., en uw nicht D. J.. Jullie woonden allemaal samen op volgend adres: Rua [...] C. N , B. P., comuna M. te Luanda. Bij de DVZ laat u na het bestaan van uw broer B. te vermelden (zie DVZ, p.10). -Aansprakelijkheidsattest met daarop verschillende gegevens van uw vader (afgiftedatum identiteitskaart, geboortedatum, beroep). Uw vader stelt zich in het attest garant voor uw financiële situatie ten tijde van uw bezoek aan de Schengenzone. - Een loonsverklaring, opgesteld door het bedrijf waarvoor uw vader werkte. - Loonfiches van uw vader voor de maanden mei – juni – juli. - Bankuittreksels van uw vader die aantonen dat hij financieel stabiel is. - De identiteitskaart van uw vader, nog vernieuwd op 12.02.2021.”* Verzoekster betwist de feitelijke vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot het visumdossier van verzoekster, waaronder de garantstelling door haar vader voor verzoeksters bezoek aan de Schengenzone en het domiciliëringsattest niet. De Raad stelt bijkomend vast dat in het document Agregado Familiar in het visumdossier, dat zich in het administratief dossier bevindt; verzoeksters naam ook wordt vermeld als één van de personen van het gezin waarvoor haar vader verantwoordelijk is. Deze informatie valt dan ook moeilijk te rijmen met haar verklaring dat zij na het overlijden van haar moeder geen contact meer had met haar vader, aangezien haar vader blijkbaar wel garant stelde voor haar financiële situatie tijdens haar verblijf in de Schengenzone. Verzoekster heeft ook geen plausibele verklaring voor het feit dat zij vijftien jaar geen contact zou gehad hebben met haar vader en dat haar vader dan zonder meer voor haar zou garant staan om een visum te bekomen. Verzoekster betoogt dat haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud worden miskend in de bestreden beslissing en stelt dat zij steeds heeft verklaard dat haar oom alle reisdocumenten heeft geregeld en dat zij geen enkele

zeggenschap of kennis had over de inhoud van het visumdossier. Verzoekster werd tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met het feit dat het feit dat *“uit uw dossier blijkt dat uw vader op 14 april 2022 bij u kwam wonen op dit adres (...) samen met uw moeder en nog twee broers en een nichtje. Het visum bevat ook loonfiches daterende van mei, juni, ... 2022 van uw vader en bankrekeninguittreksels”* (NPO, p. 25). Verzoekster verklaarde daarom *“daar heb ik geen weet van. Ik ben maar 1x naar de visumcentrale gegaan toen mijn oom mij meenam en we moesten onze biometrische gegevens nalaten zoals vingerafdrukken en foto's (...)"* en *“ik heb geen weet van dergelijke documenten. Ik heb geen info over mijn vader, als mijn oom in, contact stond met mijn vader om aan die documenten te komen daar heb ik geen weet van”* (NPO, p. 25). Verzoekster stelt tegelijk dat zij van haar oom geen contact mocht hebben met haar vader na de dood van haar moeder maar kan op geen enkele wijze uitleggen waarom elk contact met haar vader verboden was. Zij weet hierover enkel te zeggen dat er na de dood van haar moeder familiale problemen waren tussen beide families en dat de familie aan moederskant ervoor zorgde dat zij geen contact meer had met de familie van haar vader en met haar vader zelf. Verzoekster vertrok evenwel uit Angola in 2022 en was toen al een volwassen vrouw. Zelfs indien zou worden aangenomen dat zij in haar kindertijd na de dood van haar moeder bij haar oom moest gaan wonen, dan nog kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij, naarmate zij ouder werd minstens pogingen gedaan zou hebben om contact op te nemen met haar vader en om meer te weten te komen over de familiale problemen die er de oorzaak van geweest zouden zijn dat haar elk contact met haar vader verboden werd. Verder heeft verzoekster evenmin een plausibele verklaring voor het feit dat uit het visumdossier blijkt dat zij samen met haar vader, moeder, broers en zussen op hetzelfde adres woonde, zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd. Verzoekster betwist deze vaststelling in de bestreden beslissing niet en komt in het verzoekschrift niet verder dan te stellen dat het adres in het visumdossier niet haar eigen woonadres is maar dat dit deel uitmaakt van de administratieve regelingen die door haar oom werden getroffen. Het komt aan verzoekster toe de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen door deze aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster daar niet in slaagt door in wezen enkel haar verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud louter te herhalen.

Haar loutere bewering dat zij geen contact meer had met haar vader na het overlijden van haar moeder en dat zij niet op de hoogte was van contacten die haar oom mogelijk met haar vader had en dat het adres in het visumdossier niet haar eigen woonadres is, kan niet volstaan om de gegevens in het visumdossier, waaruit niet alleen blijkt dat verzoekers vader financieel voor haar instond voor haar reis naar de Schengenzone maar ook dat haar moeder en verzoekster zelf op de lijst staat van de familieleden waarvoor haar vader verantwoordelijk was en dat uit het visumdossier blijkt dat verzoekster samen met al haar familieleden, met inbegrip van haar moeder en vader op hetzelfde adres woonden, te verklaren. De vaststelling dat de gegevens in het visumdossier in schril contrast staan met haar verklaring dat zij sinds zij vijf jaar oud is geen contact meer had met haar vader en dat zij na de dood van haar moeder steeds bij haar oom zou hebben gewoond, ondermijnt reeds in belangrijke mate de geloofwaardigheid van het seksueel misbruik door haar oom waarvan zij volgens haar verklaringen sinds zij vijftien jaar oud was het slachtoffer zou geweest zijn.

Voorts blijkt verzoeksters kennis over haar oom en diens activiteiten zeer beperkt te zijn. Zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing kan verzoekster over het werk van haar oom enkel zeggen dat hij een zakenman was die veel op reis was, maar gevraagd welke zaken hij deed, en waar hij ging werken moet zij telkens het antwoord schuldig blijven (NPO, p. 10-11). Verzoekster zou evenwel tussen 2007 en 2022 bij haar oom hebben gewoond. Dat zij al die jaren en zelfs toen zij al volwassen was bij haar oom zou gewoond hebben maar helemaal niets zou weten over de aard van zijn activiteiten als zakenman, noch waar hij als zakenman dan wel actief was, is niet zeer aannemelijk. Er kan immers redelijkerwijze verondersteld worden dat zij toch iets moet hebben opgevangen over wat haar oom als zakenman precies deed en minstens een idee zou hebben van wat hij deed indien zij, zoals zij beweert gedurende vijftien jaar bij hem zou gewoond hebben. Door in het verzoekschrift louter te stellen dat zij over haar oom heeft verteld wat zij wel wist en haar verklaringen vervolgens te citeren, weerlegt zij geenszins dat haar gebrek aan kennis gelet op de door haar geschetste context niet aannemelijk is. De vaststelling dat zij hier niets over weet is een verdere indicatie van de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar jarenlange verblijf bij haar oom, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt.

Voorts blijken verzoeksters verklaringen over de reden waarom zij en haar broer door de familie niet samen bij haar oom werden gezet niet consistent. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“U stelt dat het makkelijker voor uw oom was om slechts één kind erbij te nemen, aangezien hij al twee kinderen had. Uw broer ging daarom bij uw tante F. wonen. U kon niet mee naar uw tante omdat zij haar handen vol zou hebben aan een baby (CGVS, p.7-8,16). Later tijdens het onderhoud stelt u dat uw oom nog geen kinderen had toen u bij hem ging inwonen (CGVS, p.16). U gevraagd waarom uw oom dan niet ook nog uw broer erbij kon nemen, stelt u dat het niet mogelijk was voor zijn vrouw om twee kinderen op te voeden, terwijl ze kort nadat u bij hen ging inwonen nog beviel van twee kinderen (CGVS, p.17). U moest bij uw oom gaan wonen omdat hij daar de financiële middelen voor had. Het is niet aannemelijk dat de familie niet besloot om u en uw broer samen bij uw oom te plaatsen en uw broer naar uw tante te sturen (CGVS, p.17).”* Verzoekster verklaart inderdaad gevraagd waarom verzoekster en haar broer

niet beiden naar haar oom gingen eerst dat haar broer niet ook bij haar oom werd geplaatst omdat *“Ze zeiden dat hij sowieso al twee kinderen had mijn oom”* (NPO, p. 8) terwijl zij in tegenspraak daarmee later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart *“toen ik bij mijn oom ging wonen had hij nog geen kinderen, de kinderen kwamen er nadat ik bij hem kwam wonen”* (NPO, p. 16). Voorts dient te worden vastgesteld dat waar verzoekster er in het verzoekschrift op wijst dat zij aanhaalde dat de familie had beslist om haar bij haar oom te plaatsen omdat hij er de middelen voor had, uit haar verklaringen ook blijkt dat haar broer bij haar tante werd geplaatst, terwijl deze tante poetsvrouw is en haar man taxichauffeur. Indien de financiële draagkracht van haar oom de reden was waarom verzoekster bij haar oom moest gaan wonen na de dood van haar moeder, is het niet duidelijk waarom haar broer dan niet door haar oom, die blijkbaar een welgestelde zakenman is, zou kunnen opgenomen worden maar wel door haar tante die poetsvrouw is. Uit dit alles blijkt dat verzoeksters verklaringen over de redenen waarom zij van haar broer werd gescheiden na de dood van haar moeder deels tegenstrijdig en voor het overige vaag en geenszins overtuigend zijn. Door louter haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud te herhalen weerlegt verzoekster de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing hierover niet. Dat haar verklaringen hierover consistent zijn, zoals zij in het verzoekschrift stelt, kan gelet op hetgeen hierboven werd vastgesteld, geenszins worden bijgetreden. Het vastgestelde gebrek aan kennis over haar oom en haar inconsistente en vage verklaringen over de redenen waarom zij van haar broer werd gescheiden na het overlijden van haar moeder worden in de bestreden beslissing op goede gronden aangehaald als indicaties van de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Ook met betrekking tot de reden waarom zij haar paspoort niet kan voorleggen en de manier waarop zij naar België zou gekomen zijn, zijn verzoeksters verklaringen niet aannemelijk. Verzoekster verklaarde dat haar oom de reisdocumenten regelde en dat hij haar paspoort afnam nadat zij samen met haar oom in België was aangekomen. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij tot haar vertrek uit Portugal bij haar oom verbleef omdat haar kennis over de activiteiten van haar oom quasi onbestaande is en zij tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt over de reden waarom zij en haar broer van elkaar werden gescheiden na het overlijden van haar moeder. Bovendien blijkt uit het administratief dossier ook dat haar vader zich garant stelde voor de kosten van haar verblijf in de Schengenzone terwijl zij verklaarde dat zij na de dood van haar moeder geen contact meer zou gehad hebben met haar vader. Om de hierboven uiteengezette redenen acht de Raad deze verklaringen niet aannemelijk. Bijgevolg kunnen ook vraagtekens worden geplaatst bij verzoeksters verklaring dat haar oom de documenten regelde en dat hij haar paspoort na aankomst in België bij zich hield, zoals ook terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoekster weerlegt deze motieven niet door in het verzoekschrift louter te herhalen dat haar oom de reisdocumenten regelde, het paspoort inhield en dat zij het paspoort niet meer in haar bezit heeft. Dit betoog gaat voorbij aan de pertinente vaststellingen dat zij de omstandigheden waarin zij in Luanda bij haar oom zou verbleven hebben niet aannemelijk maakt. Het visumdossier van verzoekster bevat een vliegtuigticket op verzoeksters naam van een heenreis vanuit Luanda naar Lissabon op 5 oktober 2022 en een terugreis via Parijs op 20 oktober 2022. Verzoekster verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat zij nooit in Portugal is geweest, dat haar oom alles heeft geregeld voor haar en dat zij 's morgens vertrokken zijn en in België 's nachts zijn aangekomen (Verklaring DVZ, vraag 39). Tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar haar reisweg verklaart zij dat zij in november 2022 in België is geraakt via haar oom die haar meebracht met het vliegtuig en gevraagd of zij rechtstreeks naar België is gekomen dat zij tijdens het eerste interview is te weten gekomen dat ze niet rechtstreeks kwamen *“daar lieten ze me weten dat we een tussenstop deden in Portugal en dan pas België ik kon het niet weten want ik was nog nooit op reis geweest”* en gevraagd hoe lang zij in Portugal was *“een aantal uur, dan namen we de volgende vlucht”* (NPO, p. 12). De vaststelling dat verzoekster eerst stellig verklaarde dat zij nooit in Portugal geweest is maar rechtstreeks vanuit Angola naar België reisde en daarna bij het CGVS stelt dat zij wel via Portugal is gereisd doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Zelfs indien zij nooit voordien zou hebben gereisd, kan niet worden aangenomen dat verzoekster, die op dat ogenblik reeds een volwassen vrouw was, zich niet zou gerealiseerd hebben dat zij op doorreis was, aangezien zij bij het CGVS verklaarde een aantal uren op de luchthaven in Portugal te hebben doorgebracht. Dat zij zich dat pas nadat men tijdens het interview bij de DVZ op 7 maart 2023 zou hebben begrepen, kan niet worden aangenomen. Het is onduidelijk waarom verzoekster aanvankelijk verklaarde dat zij rechtstreeks vanuit Angola naar België kwam, terwijl het vliegticket in het visumdossier lijkt aan te geven dat zij op 5 oktober 2022 naar Portugal reisde, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld. Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat waar verzoekster verklaarde dat zij samen met haar oom reisde, de naam van de medepassagier op het vliegticket in het visumdossier niet overeenstemt met de naam van haar oom die zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en de DVZ opgaf (Verklaring DVZ, vraag 26 en NPO, p. 7), wat de geloofwaardigheid van haar verklaring dat zij samen met haar oom naar België reisde en hij haar hier dwong zich te prostitueren, verder ondermijnt. Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij nooit een poging deed om in Angola klacht in te dienen tegen haar oom omwille van het seksueel misbruik dat zij zou hebben ondergaan sinds zij vijftien jaar oud was en ook nooit overwoog om bij haar oom weg te gaan omdat zij nergens anders naar toe kon. Zij stelt dat het geen zin zou hebben om klacht in te dienen omdat haar oom een gerespecteerde zakenman is met veel geld en betaald zou hebben om uit de gevangenis weg te geraken. Zij verwijst ook naar het feit dat er al slachtoffers van seksueel en huiselijk geweld klacht indienden maar dat de beklaagden altijd vrij kwamen en geeft het voorbeeld van een vrouw die tegen haar man klacht indiende bij de organisatie OMA, maar die,

nadat hij uit de gevangenis kwam zijn vrouw vermoordde en vluchtte. Zij haalt daarbij ook de corruptie aan in haar land (NPO, p. 20-21).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat haar oom vaak reisde voor zijn zaken en daarbij geregeld een week tot anderhalve week afwezig was en dat zij in zijn afwezigheid vrij was het huis uit te gaan (NPO, p. 11). Zij verklaart ook dat zij eind 2021 afstudeerde en dat zij eind 2022 uit Angola vertrok. Indien verzoekster daadwerkelijk al die jaren seksueel misbruikt zou zijn geweest zoals zij verklaart, kan moeilijk worden begrepen waarom zij, zeker nadat zij de middelbare school had afgemaakt en in die periode haar oom vaak afwezig was, geen hulp zou hebben gezocht van anderen zoals haar klasgenoot waarmee zij ook in Angola contact had of op zoek zou gaan naar haar vader om zich aan haar oom te onttrekken, indien zij meende dat het indienen van een klacht geen zin zou hebben omwille van de connecties van haar oom en de corruptie in Angola, zoals zij verklaart. Verzoekster was immers op dat ogenblik reeds meerderjarig en was in de mogelijkheid om te proberen iets te ondernemen gedurende de periodes dat haar oom afwezig was. Dat zij dit in het geheel niet overwoog is, gelet op de door haar geschetste omstandigheden dan ook niet aannemelijk, en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Voorts blijkt verzoekster, zoals aangestipt in de bestreden beslissing in het voorbeeld dat zij geeft van een slachtoffer van seksueel misbruik dat tevergeefs een klacht indiende en dat zelfs met haar leven bekocht, te stellen dat deze vrouw een klacht indiende bij de organisatie Organização da Mulheres Angolana, wat blijkens de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier (AD, landeninformatie, stuk 2), de vrouwelijke afdeling van de regeringspartij MPLA is, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing. De vaststelling dat verzoekster verwijst naar deze organisatie als een organisatie die bevoegd zou zijn voor de behandeling van klachten inzake seksueel misbruik wijst er minstens op dat verzoekster zelf niet op de hoogte is van de mogelijkheden om klacht in te dienen in Angola en zich hierover ook blijkbaar niet informeerde.

Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat Angola een aantal internationale verdragen in instrumenten heeft geratificeerd inzake de bescherming van vrouwen en gendergelijkheid waaronder de Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women – CEDAW, het African Charter on Human and Peoples' Rights, Protocol to the African Charter on Human and Peoples' Rights on the Rights of Women in Africa en United Nations Convention against Transnational Organized Crime and its Additional Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children en ook op nationaal niveau wetgeving heeft aangenomen tegen huiselijk geweld tegen vrouwen in 2011 en 2013 en worden verschillende seksueel misbruiken strafbaar gesteld in het Angolese Strafwetboek. Ingeval het seksueel misbruik minderjarigen betreft, is dit een verzwarende omstandigheid en klachten kunnen tot de leeftijd van 25 jaar worden ingediend door slachtoffers van seksueel misbruik. De rechtbanken in Angola zijn formeel onafhankelijk en belast met de toepassing van de wetgeving. Er zijn gespecialiseerde rechtbanken op districtsniveau, Hoven van beroep en het Hooggerechtshof en Constitutioneel Hof die bevoegd zijn voor de behandeling van beroepen tegen uitspraken van lagere rechtbanken. Het Angolese rechtssysteem kampt met een gebrek aan mensen en middelen en toegang tot het rechtssysteem is niet voor alle burgers gegarandeerd, en kan met name in de rurale gebieden in Angola problematisch zijn. Seksuele misdrijven blijven een belangrijk probleem in Angola.

Ondanks een wijziging van het Strafwetboek in 2019 waarbij strengere straffen werden voorzien voor daders van seksueel geweld en een ruimere wettelijke definitie dat meer vormen van misbruik strafbaar stelt, blijft de straffeloosheid hoog. Gebrek aan middelen bij de rechtbanken maar ook gebrek aan training inzake gevallen van seksueel geweld en culturele barrières en de vrees voor stigmatisering die slachtoffers ervan kan weerhouden om formele klachten in te dienen, zijn hiervan de oorzaak. Verder blijft op regeringsniveau corruptie wijdverspreid en is er ook corruptie gemeld in de hogere echelons van de rechterlijke macht. Evenwel opende de Openbare Aanklager een onderzoek naar de voorzitter van het Hooggerechtshof wegens betrokkenheid bij corruptie en afpersing (American Bar Association (ABA), Report on the Assessment of Operational Procedures, Behavioral Practices, Policies, and Training Needs in the Angolan Judicial System, with a Focus on the Handling of Sexual and Reproductive Rights Cases, 16/08/2025 en USDOS, 2023 Country Report on Human Rights Practices: Angola). Uit dit alles blijkt dat de mogelijkheid voor slachtoffers van seksueel misbruik om klacht in te dienen tegen de dader bestaat in Angola maar dat straffeloosheid hoog blijft en er in de praktijk verschillende hindernissen bestaan voor slachtoffers die ertoe leiden dat veel slachtoffers geen gebruik maken van deze mogelijkheid. In de mate dat dit zou kunnen verklaren waarom verzoekster geen klacht indiende tegen haar oom in Angola, biedt de gebrekkige overheidsbescherming in Angola geen verklaring waarom verzoekster zich hierover blijkbaar niet of onvoldoend informeerde en geen enkel initiatief zou genomen hebben om bij haar oom weg te gaan in Angola, terwijl zij als volwassen vrouw die bovendien na haar middelbare studies een stage had gedaan en zij daartoe duidelijk wel de mogelijkheid toe had gezien het feit dat haar oom gescheiden was en vaak op reis was voor zaken. Voorts blijft verzoekers stelling dat het geen zin had om klacht in te dienen omdat haar oom connecties heeft een loutere bewering die zij niet kan hard maken. Hierboven werd reeds vastgesteld dat zij nagenoeg niets weet te vertellen over de zaken van haar oom, terwijl zij vijftien jaar met hem zou samengewoond hebben. Ook de connecties die

haar oom zou hebben in Angola kan zij immers niet concretiseren, nu zij niet verder komt dan te verklaren dat hij ministers kende en een commandant van de politie waarmee hij soms praatte (NPO, p. 23). Bovendien verklaarde verzoekster dat zij na haar aankomst in België er door haar oom toe gedwongen werd om zich te prostitueren, maar dat zij na twee dagen kon ontsnappen. Gevraagd of zij in België aangifte heeft gedaan van de gedwongen prostitutie in de twee jaar dat zij hier verblijft verklaart verzoekster *“Ja in die twee jaar probeerde ik via een vrouwenvereniging. Maar ik had onvoldoende bewijzen, er werd een procedure opgestart. Het lokaal waar het plaatsvond, het was mijn eerste keer dat ik hier was, ik kende het adres helemaal niet meer. We hebben de cultuur niet om adressen te onthouden. Ik had weinig pistes en de zaak werd zonder vervolg afgesloten”* (NPO, p. 23). Verzoekster verklaart verder nog *“niet meer zo goed te weten welke [vereniging] het was”* waar zij probeerde aangifte te doen (NPO, p. 23). Uit haar verklaringen blijkt dat zij een procedure zou hebben opgestart in België via een vrouwenvereniging, zodat aangenomen kan worden dat deze vereniging dit zou kunnen bevestigen, indien zij dit daadwerkelijk deed. Verzoekster legt noch bij het CGVS, noch in de loop van de procedure bij de Raad enig begin van bewijs voor van het feit dat zij een vrouwenvereniging contacteerde. Ook indien uiteindelijk geen formele klacht kon worden ingediend bij gebrek aan voldoende bewijs, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de vereniging die door verzoekster gecontacteerd werd dit zou kunnen bevestigen. Dat zij zich het adres niet meer zou herinneren door het aanzienlijke tijdsverloop en haar traumatische ervaring, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, kan niet overtuigen. Niets belette verzoekster immers om rechtstreeks naar de politie te stappen nadat zij zich niet meer herinnerde welke vereniging zij had aangesproken of zich zelf verder te informeren over de mogelijkheid om in België klacht in te dienen. Verzoekster maakt bijgevolg haar verklaringen over de klacht die zij probeerde in te dienen niet aannemelijk. In dit verband dient ook te worden vastgesteld dat verzoekster nadat zij kon ontsnappen aan haar oom in België niets meer van haar oom heeft gehoord en uit niets kan blijken dat haar oom actief naar haar op zoek zou zijn (NPO, p. 24).

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de vaststelling dat zij zich zelfs niet informeerde over de mogelijkheden om klacht in te dienen in Angola tegen het seksueel misbruik, dat zij zelfs op meerderjarige leeftijd zelfs niet de mogelijkheid overwoog om uit het huis van haar oom die haar seksueel misbruikte maar als zakenman regelmatig weg van huis was, weg te gaan en zich zo aan het seksueel misbruik te onttrekken en dat zij evenmin aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk een poging ondernam om in België klacht in te dienen tegen haar oom die haar in België zou gedwongen hebben haar te prostitueren, een bijkomende indicatie is van de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen inzake het seksueel misbruik en gedwongen misbruik door haar oom.

Verzoeksters algemene betoog inzake de wijdverspreide corruptie in Angola en het feit dat haar oom over belangrijke connecties beschikte waardoor hij snel weer zou worden vrijgelaten en het dus voor haar gevaarlijk was om een klacht in te dienen, waarmee verzoekster niet verder komt dan het herhalen van haar eerdere verklaringen, kan niet volstaan om bovenstaand analyse om te buigen.

De Raad acht het motief in de bestreden beslissing dat zij stelde terug te kunnen keren naar Angola overtollig aangezien de overige motieven zoals hierboven besproken volstaan om te besluiten dat zij door haar aangehaald vervolgingsfeiten in Angola niet aannemelijk maakt. Het is bijgevolg niet nodig verder in te gaan op verzoeksters kritiek dat de bestreden beslissing de context van deze uitspraak tijdens het persoonlijk onderhoud miskent.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn vervuld en dat verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

In acht genomen verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegd documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie over haar land van nationaliteit, dient te worden vastgesteld dat verzoekster het seksueel misbruik van haar oom in Angola niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn, gelet op het feit dat haar verklaringen over het gebrek aan contact met haar vader na het overlijden van haar moeder en haar verblijf bij haar oom niet stroken met objectieve gegevens uit het visumdossier, haar gebrek aan kennis over haar oom, haar vage en tegenstrijdige verklaringen over de reden waarom zij en haar broer niet samen bij deze oom konden verblijven na het overlijden van haar moeder, en zijn evenmin aannemelijk maakt dat zij een klacht zou hebben ingediend tegen haar oom in België omwille van de gedwongen prostitutie na haar aankomst in België. Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Angola vervolging door haar oom riskeert.

Met betrekking tot haar in België geboren zoon wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Wat betreft uw zoon P. A. K. M., die deel uitmaakt van uw asioldossier, dient te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment een vrees in zijn hoofde aanhaalde. Aangezien uw beweerde problemen niet geloofwaardig zijn, maakt u voor uw zoon P. A. K. M. evenmin aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet zou lopen.”* Verzoekster voert geen enkel verweer tegen deze motieven die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en bijgevolg worden bijgetreden door de Raad.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster en haar minderjarige in België geboren zoon geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekster het seksueel misbruik van haar oom in Angola niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn, gelet op het feit dat haar verklaringen over het gebrek aan contact met haar vader na het overlijden van haar moeder en haar verblijf bij haar oom niet stroken met objectieve gegevens uit het visumdossier, haar gebrek aan kennis over haar oom, haar vage en tegenstrijdige verklaringen over de reden waarom zij en haar broer niet samen bij deze oom konden verblijven na het overlijden van haar moeder, en zijn evenmin aannemelijk maakt dat zij een klacht zou hebben ingediend tegen haar oom in België omwille van de gedwongen prostitutie na haar aankomst in België en dat zij zich wat haar minderjarige zoon op geen enkel ogenblik een vrees voor hem aanhaalde.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voor haar vertrek uit Angola in dat land zou hebben gekend.

7.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en willekeurig geweld, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij er een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET